

Posledných pár rokov sú v televízii módne tzv. reality show, fabrika hviezd, ktorá z obyčajného človeka môže urobiť populárnu osobu, známu celej krajine. Túžba byť slávnym je skrytá skoro v každom človeku. Všetci čakáme na svojich päť minút. Nie vždy je táto snaha zlá, ak ide tým správnym smerom, zachováva morálne princípy, neznevažuje vlastnú, ani cudziu osobu a hľadá skutočné hodnoty v tomto konaní.

V bežnom živote nájsť človeka spĺňajúceho všetky podmienky je veľmi náročné, no nie beznádejné. V Cirkvi máme práve takéto hviezdy - svätých, predtým však obyčajných ľudí, ktorí na svojom živote ukázali, čo znamená nechať pôsobiť Božiu milosť. Ľudia mnohých z nich ctili už počas ich pozemského života, pretože ich priťahoval ich príklad. Treba priznať, že nie všetci obdivovateľa rozumeli, čo sa v živote svätých odohráva. Iste sa našlo mnoho takých, ktorých priťahovala senzácia, niečo neobyčajné, o čom vo svojom vlastnom živote ani nesnívali. No len ťažko chápali, že ide o Božiu činnosť. Svätí však nebrali ohľad na nejakú popularnosť a slávu. Uvedomovali si, že bez Boha by sa nič v ich živote neuskutočnilo. Vedeli, že sú nástrojom, ktorý Boh pevne drží vo svojich rukách, preto sa sami nemusia ničoho báť, ale ani pýšiť sa, pretože jedinou, no pritom najväčšou ich zásluhou, bola oddanosť. Kristus je majster, oni jeho učenici.

Takýto prístup k učeníctvu nie je vyhradený len hrdinom, ktorí sa akoby už bez hriechu narodili. Žiaľ všetci sme prišli na svet s dedičným hriechom a ten nás robí pred Bohom rovnými. No dostali sme aj rovnaké šance – krstom sa oslobodiť a plne spolupracovať s Božou milosťou. Tu už vidíme rozdiel. Nie každý je ochotný (nehovorím schopný, lebo takými sme všetci; prečo ináč by nás Boh povolal k životu) spolupracovať. Často sa správame, aeko tí najmúdrejší, ktorí nepotrebujú nijakú pomoc. To, čo bolo treba, sa naučili, a podľa všetkého, vedia už viac ako ich učители. Možno majú dobré miesto v spoločnosti, zabezpečenú budúcnosť, obdiv u ľudí. Ale o láske a úcte k nim je ťažko hovoriť. Skôr je to závisť na jednej, či poľutovanie na druhej strane. A síce mnohí vedia o takomto výsledku, kvôli chvíľkovému šťastiu sú ochotní obetovať aj večnosť.

Iní zas natoľko pochybujú o svojej hodnosti vydať sa na cestu svätosti, že sa o to ani nepokúsia. Možno dokonca počúvajú rady Učiteľa, snažia sa, ale pády sa stali akoby každodennosťou, na ktorú sa dá privyknuť, a ktorá dokonca môže byť aj príjemná. Možno sa to v istých momentoch podobá na skromnosť, ktorá bola charakteristickou pre svätých. V

Skutočná sláva

Napísal o. Миша из России
Štvrtok, 19 Máj 2011 03:05

skutočnosti však ide o lenivosť s rovnakým koncom, ako v prechádzajúcom prípade.

Sme ľudia, ktorých Boh obdaril rozumom a sám nás aj poučuje a vedie, aby sme vo svojom živote predsa len dosiahli svätosť. A keďže tu nejde o dielo ľudské, ale Božie, každý má šancu, stať sa svätým. Treba len povedať Bohu: „Staň sa. Amen,“ a posvätiť (oddať) mu všetko. On potom v našom živote urobí také divy, že sa budeme sami diviť. A to bude pre nás naozajstný zázrak, dar a skutočná, večná sláva.